

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

AFBLIJVEN OF TROUWEN

Een komedie in drie bedrijven

door

Romain Deconinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1073

PERSONEN

4 dames - 6 heren

Lea
Jos
Werner
Carlos, acteur
Hugo, broer van Jos
Odette, hun zuster
Vader
Martine, Lea's dochter
Amanda, moeder van Lea
Pier, vader van Lea

DEKOR

We zijn in de maand juni en de zon schijnt heerlijk. We bevinden ons in de woonkamer van een villa te Sint Martens-Latem. In de fond is een openstaande tuindeur met een zicht op de tuin die wel gedeeltelijk verscholen ligt achter een laag muurtje. De ingang van de tuindeur ligt iets hoger dan de woonkamer die men binnenkomt met een paar treden. In de kamer zelf is cour en jardin een deur. De meubelen bestaan uit: "jardin" een nogal moderne sofa met daarnaast een zetel. "Cour" een laag tafeltje waarop een telefoon staat met rond het tafeltje een drietal stoelen. Verder nog cour en jardin in de fond een kast waarop een cassetterecorder staat, enz... In de fond staat ook een staankapstok. Overall op de meubelen liggen kledingstukken in wanorde door mekaar. Het behang voor de muren is excentriek en de twee deuren zijn beplakt met posters. Op de muren zelf hangen geen kaders met schilderijen maar wel posters of grote foto's van vroegere filmsterren.

E E R S T E B E D R I J F

(Ouverture: Strangers in the night (gezongen), gevolgd door het luiden van de klok van een kerk.

Na de ouverture opent het doek.

Na een paar ogenblikken komt Martine binnen deur cour. Ze is in kamerjas en houdt een ijszak op het hoofd. Ze komt blijkbaar nog maar net uit bed en heeft een kater. Ze begint tussen de kledingstukken te zoeken die op de meubels liggen. Wanneer ze zich voorover buigt tijdens het zoeken, slaakt ze lichte kreetjes van "oe" en "auw". Voor ze begint te zoeken heeft ze de ijszak op tafel gezet. Wanneer ze niet gevonden heeft wat ze zoekt, zet ze terug de ijszak op het hoofd, staat een ogenblik te denken van "waar zou dat nu liggen" en gaat dan af deur jardin die ze open laat. Men hoort haar achter het toneel roepen.)

MARTINE : Ma! (na enkele seconden) Ma!

(Lea op fond tuin kant jardin. Ze is om en bij de 40 jaar en is modern gekleed. Ze heeft een hondje bij (naam: Moustique) en een grote papieren zak met koffiekoeken. Ze zet de zak op tafel en ontdoet zich van hoed of een ander kledingstuk, die ze ook ergens op de meubels legt.)

MARTINE : (achter toneel) Ma!

LEA : Ja, wat scheelt er?

1

(Martine, in al haar ellende en hoofdpijn, terug binnen deur jardin. Lea beziet haar dochter.)

LEA : *(plezant)* Janverdeke, wat komt er nu deur mijn deur gekropen: de overschot van Palmenzondag!

MARTINE : *(pijnlijk)* 'k Heb geen goeste van lachen ma.

LEA : 'k Geloof 'k ik dat! En ne goede raad: als ge voorbij de spiegel passeert, kijkt elders of ge krijgt er nog de Spaanse griep bij!

MARTINE : Waar waart ge gij?

LEA : Om boterkoeken. Als ge hier in Sint Martens-Latem te voet naar de bakker moet gaan zijn uw koeken oudbakken tegen dat ge weer thuis zijt.

MARTINE : Hebt ge gij nieveranst mijn bloes en mijne rok zien liggen? *(of noemt kledingstuk dat ze naderhand aan heeft.)*

LEA : *(met beweging van drinken)* Waarom? Heeft 't vannacht weer kastanjen geregend dan?

MARTINE : *(voelt pijnlijk aan het voorhoofd)* Ja't, strave kastanjen mee drij sterren op. En doet er mij niet op peizen of 'k spuw mijn laatste ster ook uit!

LEA : *(even ongerust)* g'Hebt toch van z'n leven vannacht in uw bed niet overgegeven zeker?

MARTINE : Neen 'k, 'k ben nog op mijn kamer tot aan de lampadaire geraakt.

LEA : *(licht verschrikt)* Toch niet diene schone mee die paardjes op?

MARTINE : *(even beteuterd)* Ja... En 'k heb het **nu** nog maar gezien: die paardjes zijn weggelopen.

LEA : *(Haar neus dichtnijpend)* Van uwe adem te gerieken zeker.

MARTINE : Neen, die paardjes waren geschilderd...

LEA : Uw vader heeft dat nog geschilderd.

MARTINE : *(steeds beteuterd)* Hewel, die verf kan tegen gene alkool, surtout tegen gene Fine Napoleon mee drij sterren.

1

- LEA : *(Met kleine wanhopige beweging)* Jezus Christus!
- MARTINE : *(vergoelijkend)* 't Is niets, 'k zal er nieuw paardjes op schilderen.
- LEA : *(droog)* Ja mee drij sterren op ulder gat en ne staart op uldere kop zeker.
- MARTINE : *(weer even rondkijkend)* Hewel ma, hebt ge nieveranst mijn bloes en mijne rok niet zien liggen? Op mijn slaapkamer zijn ze niet, daarmee peis 'k dat 'k mij hier moet ontkleed hebben.
- LEA : Hoe laat was 't wel vannacht dan?
- MARTINE : *(verbeterend)* Vanmorgen... Volgens Simonne en Hubert, die mij gedregen hebben, was 't vijf.
- LEA : Gedregen? *(Ze heeft ondertussen het gevraagde zien liggen onder het tafeltje.)*
- MARTINE : *(vervolgend)* Ja, hebt ge gij nog nooit te voet op uw ellebogen willen gaan? Maar weet ge wat? Hubert, die mij gedregen heeft is fakteur, hij is gewoon van pakskes af te geven.
- LEA : *(Heeft bloes en rok genomen en smijt ze op een stoel.)* Hierzie "pakske". *(met beweging van drinken)* 't Is al de tweede keer van de week!
- MARTINE : 'k Ben jong zun ma.
- LEA : *(gemaakt verbaasd)* Is dat waar? Buiten dat blond haar ziet g'er nu apeupres 93 jaar uit.
- MARTINE : Ma, g'hebt mij altijd gezegd dat 'k mag doen wat dat 'k wil! 'k Wil onafhankelijk zijn. Dat heb 'k van u geleerd! En daarom zou 'k zelfs 't liefst van al alleen gaan wonen.
- LEA : Voor mij niet gelaten. Ge zult juist maar uw adresverandering op de post moeten aangeven, anders komt Hubert, de fakteur, als ge zat zijt, u weer **hier** afgeven.

(Bandopname: bel met klokken, drie maal na mekaar. Tijdens het bellen houdt Martine de handen op de oren.)

MARTINE : Ai!! (naar fond tuin roepend) We zijn niet doof zun!!

LEA : De mensen moeten toch bellen, hoe zouden we anders weten dat er iemand is. Toet, moesten ze Fine Napoleon gedronken hebben gelijk gij, we zouden ze misschien van ver kunnen gerieken. (En nijpt nog even de neus dicht.)

MARTINE : (Nog steeds pijnlijk aan haar oor.) Jamaar, die bel slaat in mijn hoofd gelijk klokke Roeland die aan 't luiden is, maar tons vlak aan mijn oor.

LEA : 't Zal de familie zijn. Laat ze binnen.

MARTINE : (verbaasd) De familie? Zo vroeg in de morgen?

LEA : (Op haar horloge kijkend) 't Is tien minuten na de drij in de achternoenen. En voor in geval dat er nog cognac in uw hersens zit: 't is zaterdag, 't is zomer en de familie komt tons altijd te vier boterkoeken eten.

MARTINE : (pijnlijk) Dat kan 'k almaal niet onthouden zun ma.

(Bandopname: Bel met klokken, drie maal na mekaar. Tijdens het bellen grijpt Martine weer pijnlijk naar het oor.)

LEA : (lachend) Klokke Roeland is weer aan 't luiden zeker?

MARTINE : Neen, nu is 't percies 'n kiekenskot mee 20 kiekens die eiers aan 't leggen zijn en die zitten te kakelen.

LEA : En als ge de familie niet binnen laat gaat ge gij beginnen kakelen, maar van u zal 't geen gewoon ei zijn die ge gaat leggen, maar 'n **groot** paasei!

(Martine, die tijdens het vorige gesprek de ijszak op het tafeltje had gezet, zet de zak terug op het hoofd en gaat naar fond tuin.)

LEA : (*ziet haar na*) Martine, ge gaat toch azo niet buiten gaan? Mee diene zak op uw hoofd zijt ge percies de Maharadja van Zeveneken.

MARTINE : (*Komt terug, legt de ijszak terug op tafeltje terwijl ze zegt:*) Waarom laat ge ze gij tons niet binnen ma?

LEA : (*toont papieren zak*) 'k Moet de boterkoeken gaan sorteren, want de ene eet niet gaarne korenten, de andere mag geen rozijnen, crème patissière is ook niet goed en 'k moet nog twee kannen koffie maken ook! (*even uitschietend*) En als ge nog lange gaat wachten gaan ze weer bellen en gaat uw kiekenskot weer beginnen kakelen zun!

MARTINE : (*Terwijl ze naar fond tuin gaat*) Nooit drink 'k nog Fine Napoleon... (*Af fond tuin kant jardin*)

LEA : (*Schudt glimlachend het hoofd terwijl ze met de zak naar deur jardin gaat.*) Gelukkig zijt ge maar vijf jaar jong in uw leven. (*Denkt aan iets, gaat naar fond en roept naar kant jardin*) En laat 't hekken open dat we geen duizend keren over en 't weer moeten lopen als de familie komt. (*roept het hondje*) Kom Moustique. (*Met het hondje en de zak af deur jardin.*)

MARTINE : (*Op kant jardin, gevolgd door Werner*) 't Was de familie niet... (*Ziet dat Lea er niet meer is. Tot Werner*) Ge komt zeker voor Jos?

WERNER : (*Heeft een aktentas bij. Hij is langs de ouderwetse kant gekleed en is daarbij geweldig bedeesd.*) Wat zegt ge mademoiselle Martine?

MARTINE : (*pijnlijk*) Werner, doet mij geen 10 keren 't zelfde zeggen er zitten luchtbellens in mijn hoofd. (*Neemt al haar moed in de handen*) Dat ge zeker voor Jos komt.

WERNER : (*Een weinig verliefd Martine bekijkend, romantisch*) Oooo! Als 'k naar hier kom begint de zon te schijnen, in de verte hoor 'k ne haan kraaien...

MARTINE : (*Droog, pijnlijk aan haar hoofd voelend*) Uwe haan is te laat, zijn 20 kiekens zijn al lang bezig mee eiers te leggen... Hij zit boven op zijne bureau... Uwe haan niet zun; Jos. 'k Zal hem roepen... Alee "roepen", 't zal eer "piepen" zijn. (*Aan deur cour, roept in deuropening*) Jos! (*tot Werner*) Hebt ge mij horen piepen?

WERNER : (*verliefd*) Zelfs als ge **niet** piept, piept ge algelijk... Euh mademoiselle Martine, 'k heb u dat al dikwijls willen vragen, gij zegt altijd uw paatje zijne voornaam "Jos". Ik zeg tegen mijn maatje maatje, maar waarom zegt ge gij tegen uw paatje geen paatje?

MARTINE : Omdat mijn paatje mijn paatje niet is. Als 'k 7 jaar was is mijn eigenlijke pa gestorven en nu is Jos tegare mee mijn maatje. Daarmee is mijn paatje mijn paatje niet. (*Zet ijszak op het hoofd.*)

WERNER : (*bezorgd*) Mademoiselle Martine, zijt ge ziek dan?

MARTINE : Ziet g'het geweldig dat 'k groen uitsla? Dat is van mijn gal.

WERNER : Neen, omdat ge diene zak op uw hoofd zet?

MARTINE : (*verwonderd*) Heb 'k ne zak op mijn hoofd? (*Neemt de ijszak van het hoofd,bezieet het.*) Ah dat... (*Zet zak terug op tafel*) Dat is ijs... er staan weren op mijn hoofd... (*beweging van drinken*) Fine Napoleon.

WERNER : O. Ik ben ook zo ne keer zat geweest van drij Coca-Colas achter malkaar te drinken... (*haastig*) Maar mijn maatje was er bij.

MARTINE : Zeg Werner, alle keren als 'k u zie zijt ge gij over uw maatje bezig... Hoe oud zijt ge gij?

WERNER : (*verlegen glimlachend*) Nog maar 35 jaar al.

MARTINE : Nog maar 35 jaar al. En nog nooit niet verliefd geweest?

WERNER : (*verliefd*) Toet toet.

MARTINE : Nog nooit geen goeste g'had om te trouwen?

WERNER : (*als voren*) Toet toet.

MARTINE : Maar ge vindt niemand.

1

WERNER : Toet toet... 'k Heb al veel verliefd geweest... 'k Moet maar mee 'n schoon meiske alleen zijn... (*komt dicht bij Martine.*) Voelt ge wat dat 'k bedoel?

MARTINE : (*als Werner*) Toet toet... (*En ze gaat om zeker te zijn van hem weg*) 't Zou ook ne schone trouw zijn van ons: drij Coca-Colas en heel de trouwfeest is moordend-poepe-zat.

WERNER : (*Die het niet opgeeft.*) Maar 't is geen avance, mijn maatje zou u toch niet goed vinden.

MARTINE : (*droog, sarcastisch*) O, dat is ne tegenslag.

(*Muziekonderlijning: Strangers in the night (orkestraal)*)

Jos op deur fond. Hij is om en bij de 50 jaar en is modern, waarschijnlijk om er jonger te kunnen uitzien.)

JOS : (*entousiast*) Werner, 'k ben nog maar aan 't begin begost en 'k heb al 't einde!

WERNER : Het einde van uw drama, meneer Jos?

JOS : Neen, het einde van het tweede bedrijf van mijn drama die 'k aan 't schrijven ben. 'k Moet nu nog maar juist het derde bedrijf schrijven en 't is gedaan! (*met dramatische bewegingen*) Mee dat drama ga 'k in de literaire wereld in d'hoogte gaan! In d'hoogte! (*even beteuterd*) Alee, niet **te** hoog, 'k heb hoogtevrees.

WERNER : Is het einde van uw tweede bedrijf **zo** goed meneer Jos?

JOS : (*entousiast*) Wie kan er zeggen dat 'k al slechte drama's geschreven heb!

MARTINE : (*droog*) Ik.

JOS : (*zonder nadenken*) Voilà! (*Denkt er aan, roepend, dicht bij haar*) Wat zegt ge?!

MARTINE : (*Grijpt pijnlijk naar haar hoofd.*) Jos, past op van mijn kiekenskot.

1

JOS : Dat is 'n drama over alle aspecten van de liefde en het huwelijk. Al de verschillende soorten liefden en al de verschillende soorten huwelijken die langs alle kanten bekeken worden. *(tot Werner)* Maar het slot van mijn tweede bedrijf is geweldig! 't Is dramatisch!

MARTINE : 't Is voor te schriemen.

JOS : Natuurlijk. Mee het slot van mijn tweede bedrijf ga heel de **zaal** schriemen. Tot zelfs 't W.C. wijveke! 'k Weet niet of dat ge van z'n leven al 'n heel zaal horen schriemen hebt mee 't W.C. wijveke daarbij?

WERNER : Neen 'k.

JOS : Ik ook niet. Maar dat moet nog al 'n geprot zijn!

WERNER : *(verwonderd)* Geprot? Van 't W.C. wijveke?

JOS : Neen! Als iedereen in de zaal zijne neus begint te snuiten! *(Doet met de hand alsof hij zijn neus snuit. Laat 'n geluid horen, doch er schijnt iets in zijn hand te zijn gekomen.)* 'k Weet niet of dat g'het voelt.

WERNER : Neen 'k.

JOS : *(Terwijl hij zijn hand afkuist)* Ik wel.

WERNER : En hoe eindigt uw tweede bedrijf, meneer Jos?

JOS : Ge weet, de held van mijn drama - die de liefde en het huwelijk op alle soorten manieren ondervindt - is zeeman, ne visser. Hij heeft 20 jaar op zee gevaren, van de ene hoek naar de andere!

MARTINE : Van de Paddehoek naar de Vogelhoek in Merelbeke.

JOS : *(Beziet haar even, vervolgt dan)* 20 jaar vist hij. Van de ene haring naar de andere! Van de ene sprout naar de andere, hetgeen dat wreed moeilijk is want sprout is kleine en eer dat ge dat zo één voor één gevangen hebt.

MARTINE : Ansjovis is nog kleiner.

JOS : Ja, maar als ge dat vist zit dat al g'emballeerd in 'n dooske. *(Verder met zijn uitleg. Wijst de zaal.)* Het toneel is leeg! Ge ziet niets! Ziet g'het?

WERNER : *(Ook in de zaal kijkend)* Ja ik.

JOS : Wat ziet ge?

WERNER : Niets.

JOS : Sésa, tons ziet g'iets. En wie staat er daar in 't midden van dat leeg toneel?!

MARTINE : Nen ansjovis.

JOS : Ja. (*hervat zich*) Neen! Hebt ge gij al ne ansjovis zien staan?

MARTINE : Ja ik. Als ge zijn dooske rechte stelt.

JOS : (*Beziet haar weer even, vervolgt weer enthousiast tot Werner*) In 't midden van dat leeg toneel staat onze zeeman. Verlaten van vrouw en kind! Zelfs zijn lief heeft hem laten zitten! (*dramatisch*) Hij staat daar! Er is 'n stilte van 10 minuten op het toneel! Er wordt niets gezegd op scene binst die 10 minuten! g'Hoort niets! Hoort g'het?!

WERNER : Ja ik.

MARTINE : g'Hoort niets op scene buiten dat geprot in de zaal.

JOS : (*even uitschietend*) Natuurlijk! De menen moeten toch ulder neus kuisen!

MARTINE : z'Hebben tijd genoeg binst die 10 minuten! Ze zullen almaal ne propere neus hebben.

JOS : (*vervolgend*) Maar nu komt het slot! Heel de nacht heb 'k daarvan wakker gelegen! 'k Heb geen oog dicht gedaan voor het einde te vinden! De zeeman roept uit: "20 jaar heb ik op de boord van mijn schip gesleten!" [anecdote van wijlen de acteur Robert Maes] En langzaam maar tragisch valt het doek!

WERNER : (*applaudisseert*) Bravo! Bis! Bis!

MARTINE : (*droog*) En hebt ge daar heel de nacht van wakker gelegen van diene ene zin?

JOS : Ja! 'n Geluk dat 'k kunnen slapen heb!

WERNER : (*enthousiast*) O meneer Jos, het publiek zal opgetogen zijn!

MARTINE : Dat geloof 'k. Ze kunnen binst die 10 minuten stilte naar de kas gaan om ulder geld weer te vragen!

1

JOS : (*Nijdig tot Martine*) Gij zijt al heel de tijd bezig mee mee mij de zot t' houden! (*dicht bij haar, roepend*) Is 't niet waar?

(*Martine grijpt naar het hoofd. Bandopname: gekakel van kippen. Daarna:*)

MARTINE : Voilà, mijn kiekenskot is wakker!

JOS : Niet te verwonderen, ge ziet er op 't ogenblik zelve gelijk 'n gepluimd kieken uit! (*tot Werner*) Dat is heel haar moeder!

WERNER : (*In zijn onschuld*) Loopt madame Lea ook zonder pluimen?

JOS : O neen 's! De die heeft er zelfs te veel! 't Is gelijk ne struisvogel: ne lange hekke, twee lange poten en de reste zijn pluimen!

MARTINE : Jammaar Jos, ma en ik hebben toch gelijk! Wat ligt ge daar nu altijd drama's te schrijven? Ge weet nog niet wat dat peinse is en ge wilt al hoofdvлакke maken!

JOS : Mee 'n beetje gaat ge gaan zeggen dat mijn drama ne vleeswinkel is! Mijn drama is eten en drinken! Water en brood!

MARTINE : Gelijk in 't prison!

JOS : Neen, water en brood gelijk in de hemel!

MARTINE : Ja, maar daar krijgt g'er ook nog rijstpap bij.

WERNER : (*Wil plezant doen*) Mee zilvere lepelkes... (*Lacht maar wordt stilaan ernstig wanneer Jos hem boos bekijkt.*)

JOS : (*Na Werner boos bekeken te hebben*) Drama's schrijven is mijn roeping! Dat is de stem van de natuur! De stem van de wildernis!

MARTINE : 't Zou mij niet verwonderen dat binnen twee minuten Tarzan binnen komt gevlogen! (*Op een andere toon*) Jos, waarom neemt ge geen voorbeeld aan ma?

1

z'Is actrice in ne volksschouwburg waar dat ze blij-
spelen opvoeren en waardoor dat ze veel sukses heeft!

JOS : Lachen is geen kunst! (*minachtend*) Als 'k u onder uw
oksels ga kriebelen gaat ge ook lachen!

MARTINE : (*pijnlijk*) Vandaag toch niet!

JOS : De mensen doen schriemen, dat is de grote kunst! De
naakte waarheid zeggen! De wereld bloot leggen in al
zijn naaktheid!

MARTINE : Er is veel naakt en bloot in de grote kunst,
geloof 'k hein?

WERNER : (*verlegen*) Oooo!

JOS : (*bezielt Werner*) Waarvoor wordt ge gij zo rood?

WERNER : Meneer Jos, 'k kan tegen gene seks.

MARTINE : (*Neemt haar kledingstukken*) Enfin, 'k ga mij gaan
kleden, want de familie komt: mijn grootouders en tons
nog uw vader, uw zuster en uw broer. En als 'k uw
broer zie doe 'k ook aan grote kunst, 'k moet ook
schriemen! Hij doet mij altijd op 't monster van Loch
Ness peizen!

JOS : 't Monster van Loch Ness?

MARTINE : Ja, hij heeft ook zo vierkantige lekogen! (*Af
deur cour*)

WERNER : (*Neemt zijn aktentas, die hij ergens had gezet, en
toont hem aan Jos.*) Meneer Jos, 'k heb alles mee die
'k op de schrijfmachien overgeschreven heb van uw
tweede bedrijf die ge mij in 't begin van de week
gegeven hebt. (*Zet aktentas terug.*)

JOS : Is dat niet spijtig dat 'k op de schrijfmachien niet
kan schrijven?

WERNER : Jamaar, meneer Jos, 'k doe dat mee veel plezier
voor u!

(*Martine terug op deur cour, neemt de ijszak en hoort
het einde van de zin van Jos.*)

1

JOS : (*entousiast*) 'k Zou het huis doen daveren op mijn schrijfmachien mee diene laatste zin "20 jaar heb ik op de boord van mijn schip gesleten!"

MARTINE : (*Zet nijdig de ijszak op het hoofd*) 't Is azo dat mijn kiekenskot revolutie zou maken! (*aldus af deur cour*)

JOS : (*nijdig*) Dat is heel haar moeder! Wat geluk dat 'k niet getrouwd ben! 'k Heb ene keer mijne haring versmoort maar gene tweede keer.

WERNER : (*die het niet begrijpt*) Ne haring?

JOS : Excuseert mij, 'k ben nog altijd mee mijne visser bezig! (*reciterend*) "20 jaar heb ik op de boord van mijne haring gesleten!"

WERNER : Als 'k goed begrijp hebt ge al ne keer getrouwd geweest, meneer Jos?

JOS : Ja, mee mijn eerste vrouw - ja, 't moet altijd ne keer uw eerste zijn - maar 'k ben er van gescheiden!

WERNER : Mankeerde ze iets misschien?

JOS : O neen 's, op dat gebied had 'k geen klagen! Integendeel! Hier en daar had ze zelfs iets te veel!

WERNER : (*verwonderd in zijn onschuld*) Hier en daar?

JOS : Vraag niet waar, 't is 't hare! Elk 't zijne is niet te veel. Heb 'k ik ook hier en daar iets... (*smijt het van zich*) Och foert, ze bedroog mij! Daarvoor!

WERNER : (*verontwaardigd*) O bedriegen! Iets dat zo lelijk is.

JOS : Als g'het zelve doet is 't plezant, maar als 't ne andere u lapt is 't slechter! Als 'k haar leren kennen heb was ze zelve al gescheiden en had ze 'n kindje, 'n manneke van 'n jaar of twee. Maar tons wist 'k nog niet waarvoor.

WERNER : Waarvoor dat ze dat kindje had?

JOS : Neen! Waarvoor dat ze gescheiden was! Later ben 'k ne keer hare eerste man tegengekomen en die zei mij dat z'hem **ook** bedrogen had!

WERNER : En wist ge mee wie dat uw eerste vrouw u bedroog?

JOS : 't Ongeluk is dat 'n vrouw aan hare man altijd ne vriend voorstelt die later haar lief wordt. En 'k heb zo 14 vrienden g'had! Ge moest sewijle ne keer mijn huis gezien hebben. Er is geen teerlingmaatschappij die zoveel leden heeft voor in de pietjesbak te smijten! Als mijn scheiding uitgesproken is gaf de rechter mij de hand: "hij voelde mee mij mee", zei hij. 't Zal ook ne horendrager geweest hebben.

WERNER : Pertan, volgens dat 'k hier al horen zeggen heb gaat ge die vrouw nu en tons nog ne keer bezoeken.

JOS : Die vrouw niet, dat kind! 't Is dat dat spijtig is in diene gescheiden wereld: 't is altijd het kind die er onder lijdt.

WERNER : 'k Gelove dat ge gij zot zijt van kinders, hein meneer Jos?

JOS : Ja ik, surtout goed gebakken in de goede boter!

WERNER : Ah, en 't is daarvoor dat ge 'n drama schrijft over de liefde en het huwelijk.

JOS : Over alle **soorten** liefde en huwelijken! (*reciterend*) "20 jaar heb ik op de boord van mijn schip gesleten!"

LEA : (*Is ondertussen opgekomen deur jardin en heeft de repliek van Jos gehoord.*) Zijt ge nu nog altijd aan dat drama bezig van diene matroos op diene onderzeeër? (*Ze zoekt een schortje onder de spullen*)

JOS : 't is gene onderzeeër, 't is ne vissersboot! (*minachtend*) "Blijspelke"

LEA : Ach ja, 't is waar, 't is ne matroos die op walvisjacht gaat.

JOS : (*even bedremmeld*) Ja, maar 'k ben afgestapt van diene walvis, hij vangt nu haring. 't is 't zelfde in 't vissen.

LEA : 't Is dat dat 'k gepeist heb. 'k Had al gezegd in mijn eigen: sedert wanneer zit er walvis in Oostende. (*Ze heeft ondertussen haar schortje gevonden.*)

WERNER: Pertan madame Lea, het slot van het tweede bedrijf is schoon zun! (*reciterend als Jos*) "20 jaar ben ik versleten"!

JOS : Neen! "20 jaar is mijn boord versleten"!... ook niet.

LEA : En als ge nog vele van die drama's gaat schrijven ga 'k **ik** versleten geraken zun! 'k Ga de wijnpokken krijgen! (*Doet haar schort aan.*)

JOS : (*Kwaad tot Werner, op Lea wijzend*) Wijnpokken! Nog 'n rede waarvoor dat 'k over het huwelijk schrijf.

WERNER : (*Die met de zaak verveeld zit*) Euh meneer Jos, waar is uw slot?

JOS : (*verwonderd*) Mijn slot? Wat slot?

WERNER : Het einde van uw tweede bedrijf.

JOS : Ah, 'k meende dat ge van mijn sleutelgat bezig waart! Boven op mijne bureau. Ge weet de weg hein.

WERNER : (*Neemt zijn aktentas*) Ja ik. 'k Ga binst hetgeen dat 'k getypt heb klasseren bij uw eerste bedrijf. (*vlug af deur cour*)

JOS : (*Terug kwaad tot Lea*) En om u nu te antwoorden op hetgeen dat ge mij daarjuist gezegd hebt... (*even nadenkend*) 'k Weet alleens ne meer **wat** dat ge mij gezegd hebt.

LEA : Dat 'k de wijnpokken ga krijgen!

JOS : (*smalend*) Wijnpokken! Madam verdient goed haar brood mee haar blijspellekes, ze moet wijn bij haar pokken hebben! Ik doe aan Dramatische kunst en 'k kan mij mee ruzie bierpokken permitteren!

LEA : En als ge nog veel dramatische kunst gaat schrijven gaat ge u over enigte jaren zelfs geen bierpokken niet meer kunnen permitteren, 't zullen doodgewone platwaterpokken zijn!

JOS : (*fier*) Gaat ge gij mij beletten van drama's te schrijven? Ge vergeet dat we niet getrouwd zijn en dat 'k mag doen wat dat 'k wil!

LEA : 'k Kan u geruststellen: 'k trouw ook ne meer! 'k Heb hier diene villa g'erfd van mijne man zaliger en 'k